щось вони собі там читають..
щось собі там думають..
потім кажуть: ми на ваших словах виросли!
а я дивлюся в очі їхні безумні
і прошу: змилуйся над ними господи
і наді мною змилуйся..

прости що попіл нейронів і днів моїх
на їхні білі поля чорними буквами випав
що моїми слідами втоптано їхній перший сніг
а за слідами цими ніхто не знайде виходу

я поняття не маю господи що у них в голові
як не бачать вони що давно я розбитий і вбитий
тільки мертві слова проростають з них наче живі
і це так печально господи..
і це неможливо простити